

László Noémi

MONOLÓG

Dublin

A villamossínek
térben időben süllyedtek
térből időből tépték ki
olvasztották be őket

és járnak most is keresztül-kasul
a városon légtestű villamoskocsik
kísértő utasokkal

vaskos
fondorlatos
szövegek szellemeivel
a Liffey partján végig

kocsmáról kocsmára
lapszerkesztőségtől
füves tereken át
nyomdáig
temetőig

sínek
helyett
kék
sárga
zöld
piros
ajtókra bámulok
a víz felől beúszó
szürkeségben

májusi nyár
ez tombol itt
hogy kisütött a nap

járdán
buszon
folyón átívelő hídon
merész lányok
nők
asszonyok
állnak
harisnya nélkül

itt ez a nyár
nem várt verőfény
naptári tavaszban
váratlan jókedv
inni sem kell
érte

sütkérezik Joyce hűvöshöz szokott
óceánszemű városnépe
míg én gypajúszvetterben is
didergek

bárhogyan süt a nap
vacogok
fázom
beszélni nem tudok

ha kinyitom a szám
villamos robog át
a képzelt házon

kék
sárga
zöld

piros kocsik
süketítőn csikorgó kerek

kívül-belül
elsüllyedt
feltépett
meggörbült
sokfelé ágaskodó
sínek

életünk
letagadott
vakvágányai

állunk felszámolt megálló helyén
fogsorra gyógyult heg a szánk

nem mondani
semmit kimondani
a megfelelő pillanat hiába csönget
percről percre ránk

mély csöndön keresztül-kasul
ívelő szellemkép
hullámvasút

hiába tettét életet
az életképtelen
bárhogy
igyekszik
kisiklik
aknára
fut